

BIBLIA – NIEOMYLNÓŚĆ BIBLI

Biblia jest księgą nieomylną, nie ma w niej żadnej sprzeczności. Podważanie jej autorytetu i nieomylności jest jednocześnie zaprzeczeniem prawdziwości i wiarygodności samego Boga.

Dowody potwierdzające nieomylność:

1. Mateusza 4:1-11

- Jezus zakłada, że „cała” Biblia jest natchniona „*A On odpowiadając, rzekł: Napisano: Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych (BW) Mat 4:4*” - jest to cytat z 5 Mój. 8:3. Jezus nie powiedział „niektórymi słowami”, lecz „każdym słowem”. Jeśli Biblia jest tchnieniem Boga (2Tym 3:16), to w całości musi zawierać to, co podtrzymuje życie człowieka.
- Jezus zakłada, że stwierdzenia znajdujące się w Biblii zawierają prawdę. Jezus trzykrotnie odwołał się do Pisma świętego mówiąc: „*Napisane jest...*” *Mat 4:4,7,10*. Polegał na stwierdzeniach zaczerpniętych z Pisma przekazując je swymi słowami jako jedyną prawdę.

2. Sposób cytowania ST przez Chrystusa

- *Mat 19:3-5, Mk 10:6-8*. Jezus uznaje fakt stworzenia przez Boga Adama i Ewy jako istoty żywe, a nie symbole rodzaju żeńskiego i męskiego.
- *Mt24:38-39, Łk 17:26-27*. Jezus potwierdza potop, arkę i że zginęli wtedy wszyscy ludzie, którzy nie byli w arce.
- *Mat 10:15, Łk 17:28-29*. Jezus potwierdza zniszczenie Sodomy przez Boga, historyczność Lota i jego żony.
- *Mat 12:40*. Jezus przyjmuje jako prawdziwą historię o Jonaszu i wielkiej rybie.
- Jezus uznawał historyczność Izajasza – *Mat 12:17*, Eliasza – *Mat 17:11-12*, Daniela – *Mat 24:15*, Abła – *Mat 23:35*, Zachariasza – *Mat 23:35*, Dawida – *Mat 22:45*, Mojżesza i jego pism – *Mat 8:4, Jan – 5:46*, Abrahama, Izaaka i Jakuba – *Mat 8:11, Jan 8:39*.

3. Proroctwa

- wiele proroctw biblijnych zostało dokładnie wypełnionych wiele lat po ich zapisaniu. Tylko Bóg zna przyszłość i jest w stanie stwierdzić, co się wydarzy. Szczególnie wartościowe jest czytanie proroctw starotestamentowych dotyczących narodzin, życia, śmierci, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Jezusa Chrystusa, i dostrzeżenie, że wszystkie zostały dokładnie wypełnione. Prawie jedna czwarta Biblii w czasie pisania była proroctwem – żaden człowiek nie byłby w stanie wymyślić proroctwa, które spełniłoby się w 100%. (*Iz 7:14; 19:6; Mich 5:2; Zach 9:9; 11:12-13*)

4. Archeologia

- Historyczne i archeologiczne odkrycia potwierdzają nieomylność Biblii. Królestwo Hetytów – Biblia wiele o nim mówi, natomiast bardzo długo nie było żadnych dowodów na ich istnienie. Dopiero najnowsze badania archeologiczne potwierdzają historyczność wielkiego mocarstwa jakim byli Hetytowie.

5. Doświadczenie chrześcijan

- Biblia wiele mówi o życiu chrześcijan, daje obietnice, wskazówki na ich życie, jest mapą dzięki której można się poruszać i iść do przodu z Bogiem.

TEORIE O NIEOMYLNÓŚCI*

Pozycja	Propagator	Poglądy
Całkowita nieomylność**	Harold Lindsell Roger Nicole Millard Erickson	Biblia jest w pełni prawdziwa we wszystkim, czego naucza lub potwierdza. Dotyczy to zarówno historii jaki i nauki (twierdzenia naukowców zmieniają się np.: kształt ziemi, reakcje zachodzące na słońcu itp.) Podstawowym celem Biblii nie jest podawanie dokładnych informacji dotyczących historii i nauki. Dlatego też użycie popularnych wyrażen, porównań i języka potocznego uważa się za spełniające wymagania wiarygodności.
Ograniczona nieomylność	Daniel Fuller Stephen Davis William LaSor	Biblia jest nieomylna jedynie w doktrynach dotyczących zbawienia. Celem Biblii nie było uczenie nauki ani historii, Bóg nie objawiał więc spraw historii i nauki pisarzom. W tych dziedzinach Biblia stanowi odzwierciedlenie kultury i dlatego też zawiera błędy.
Nieomylność Celu	Jack Rogers James Orr	Biblia nie zawiera błędu, jeśli chodzi o osiągnięcie jej celu, czyli doprowadzenia ludzi do osobistej społeczności z Chrystusem. Dlatego też Pismo jest pełne prawdy (nieomylnie) jedynie w tym, iż osiąga swój pierwotny cel, a nie w tym, że jest prawdziwe lub dokładne w tym co przekazuje. (Pogląd ten jest podobny do poglądu poniższego)
Nieistotność nieomylności	David Hubbard	Nieomylność jest nieistotna z wielu powodów: (1) Nieomylność jest koncepcją negatywną. Nasze spojrzenie na Pismo powinno być pozytywne. (2) Nieomylność nie jest biblijną koncepcją. (3) Błąd w Piśmie jest sprawą duchową lub moralną a nie intelektualną. (4) Nieomylność koncentruje naszą uwagę na drobiazgach a nie na podstawowych założeniach Pisma. (5) Nieomylność przeszkadza w uczciwym oceniu Pisma. (6) Nieomylność powoduje podział w kościele (Pogląd ten jest podobny do poglądu poprzedniego)

*Charts of Christian Theology and Doctrine, H.Wayne House

**Kościół Misja Łaski stoi na stanowisku, że Biblia jest całkowicie nieomylna.

Teorie ograniczające nieomylność Biblii (Ograniczonej nieomylności, Nieomylności Celu, Nieistotnej nieomylności) stanowią zagrożenie dla autorytetu Boga. Powodują one to, że to nie Biblia jest nadrzędnym autorytetem, lecz umysł czytelnika, którego interpretacja może być różna od Bożej. Historia pokazuje, że nawet mała rezygnacja z całkowitej nieomylności Biblii powoduje, że stopniowo popada się w liberalizm.

POZORNE SPRZECZNOŚCI*

Pozornie sprzeczne fragmenty	Wyjaśnienie
Genealogia Chrystusa Mat. 1 a Łuk. 3	Ojcowie kościoła rozumieli, iż Mateusz podawał rodowód Józefa, prawnego ojca Jezusa, natomiast Łukasz podawał rodowód Marii, jego matki.
Miejsce, w którym był grób Józefa Dz. 7:16 a Joz. 24:32	Podobny przypadek w historii o Izaaku, który potwierdza u Abimelecha swe prawa do ziemi, na której została wykopana studnia <i>Berszeba</i> (1 Moj. 26:26-33). Ziemia została wcześniej nabyta przez Abrahama (21:22-31). Z powodu koczowniczych nawyków Abrahama, Izaak musiał ponownie utwierdzić swe prawo do studni. Podobną sytuacją było zakupienie przez Jakuba pola na cmentarz w pobliżu Sychem (33:18-20). Choć w księdze Genesis nie ma wzmianki o tym, iż Abraham nabył ziemię, to Szczepan prawdopodobnie wiedział o tym z przekazów ustnych; również znaczący jest fakt, iż to w Sychem Abraham zbudował swój pierwszy ołtarz po dotarciu do Ziemi Świętej.
Liczba Aniołów przy grobie Jezusa Mat. 28:25; Mar. 16:5 a Łuk. 24:4; Jan. 20:12	Uważne studium tych fragmentów wskazuje, iż byli tam dwaj aniołowie, chociaż prawdopodobne jest że ważniejszym z tych dwóch był anioł, który dokonał cudu trzęsienia ziemi, odwalił kamień, wystraszył strażników i rozmawiał z trzema kobietami podczas ich pierwszego podejścia do grobowca. Dlatego też Mateusz i Marek szczególnie wymieniają jego. Podobne przypadki pojawiają się w Ewangeliach w nawiązaniu do opętanego przez demony (Mat. 8:28 a Mark. 5:2; Łuk. 8:27) i ślepca (Mat. 20:30 a Mar. 10:46; Łuk. 18:35), Pozycja obserwatora w każdym z tych przypadków spowodowała, iż zanotował on obecność tylko jednej postaci, choć w rzeczywistości były tam dwie postacie.
Źródło pochodzenia wzmianki o polu garnarczarskiego Mat. 27:9	Chociaż Mateusz cytuje częściowo z <i>Zachariasza 11:13</i> , to główna myśl we fragmencie <i>Mat. 27:6-9</i> odnosi się do pola garnarczarskiego, o którym nie ma wzmianki u <i>Zachariasza</i> lecz u <i>Jeremiasza (19:2; 11; 32:9)</i> . Nowotestamentowi pisarze stosowali często takie metody przy łączeniu cytatów ze Starego Testamentu, a mianowicie podawali autora, który był bardziej sławny, tak jak w przypadku cytatu u Mateusza. Dlatego też Mateusz przypisał cytat Jeremiaszowi. Można porównać ten przypadek z <i>Mar. 1:2-3</i> , gdzie połączony cytat z <i>Malachiasza 3:1</i> i <i>Izajasza 40:3</i> przypisano autorstwu Izajasza.
Wzmianka Judy o Michale i Szatanie Judy 9	Dewey Beegle zakłada, że Juda nie miał żadnych ważnych źródeł informacji oprócz hebrajskiego tekstu Starego Testamentu, w którym nie zostało wspomniane takie wydarzenie. Jest to błędem, gdyż Juda pisał pod natchnieniem Ducha Świętego. Wydarzenia lub stwierdzenia opisywane w Piśmie Świętym nie muszą pojawiać się w Biblii więcej niż raz, aby można było im zaufać. Co ciekawe ten sam Beegle wierzy w <i>Jana 3:16</i> jako zapis autentyczny i godny zaufania, chociaż pojawił się on w Biblii tylko raz.
Księgi historyczne: 2 Sam. 10:18 a 1 Kron. 19:18 2 Kron. 36:9 a 2 Król. 24:8 1 Król. 4:26 a 2 Kron. 9:25 1 Kron. 11:11 a 2 Sam. 23:8	Nie ma dowodu na to, że różnice te istniały w oryginalnych manuskryptach. Prawdopodobnie trudno było odczytać liczby podczas kopiowania ze starych manuskryptów. Starożytny system numerowania był podatny na błędy, np. dodawanie lub ujmowanie zer.
Ile razy zapiał kur podczas zaparcia się Piotra Mat. 26:34, 74-75; Łuk. 22:34, 60-61 a Mar. 14:30, 72	Mateusz i Łukasz zaledwie wspominają o jednym pianiu, podczas gdy Marek specyficznie mówi o tym, iż kogut zapiał dwa razy. Egzegeza potwierdza fakt, iż Mateusz i Łukasz nie wyszczególniają ile razy kogut ma zapać, dlatego też nie ma tu sprzeczności.

<p>Spis ludności zarządzony przez Dawida 2 Sam. 24:1 a 1 Kron. 21:1</p>	<p>Biblia mówi nam, że Bóg może dopuścić aby wierzący, który jest poza społecznością z Nim, popełnił czyn, który jest niemądry lub nieprzyjemny dla Boga. Celem tego jest aby po popełnionym czynie, osoba ta zbierała gorzkie owoce swojego czynu, również aby poniosła odpowiednia karę, dzięki której powróci do Boga. Skarcona przez Ducha Św. lecz w bliższej społeczność z Panem. Tak było w przypadku Jonasza. W późniejszym okresie panowania Dawida, on i jego naród zaczęli pokładać ufność w powiększającej się liczbie ludności i swoich materialnych zasobach, do tego stopnia, że potrzebowali skarcenia, aby z powrotem polegać na Bogu. Pan zatem pozwolił Szatanowi zachęcić Dawida do sporządzenia spisu, czego rezultatem była sroga kara Boża. Zatem oba zapisy są prawdziwe, albowiem zarówno Bóg jak i Szatan wpłynęli na decyzję Dawida.</p>
<p>Śmierć Judasza Mat. 27:5 a Dz.A. 1:18</p>	<p>Mateusz mówi, że Judasz powiesił się na drzewie, natomiast Dzieje Apostolskie, że upadł i pękł na dwoje. Najprostsze rozwiązanie mówi, że Judasz powiesił się lecz potem coś się stało i wtedy upadł. Inne wytłumaczenie jest takie, że nadeszło święto i wówczas nie mogło być ciała w mieście dlatego też zrzucano jego ciało poza miasto. Mateusz twierdzi też, że kapłani kupili Pole Krwi, Dz. A. natomiast, że to Judasz kupił. Otóż kapłani nie mogli przyjąć pieniędzy od Judasza, dlatego też kupili pole w jego imieniu</p>
<p>Miejsce pochowania Jakuba 1 Moj. 23:19; 50:13 a Dzieje 7:16</p>	<p>Kiedy przeprowadzi się dokładną egzegezę, zauważa się, iż <i>Dzieje 7:16</i> odnosi się do miejsca pochowania synów Jakuba a <i>1 Moj. 23:10 i 50:13</i> odnoszą się do miejsca pochowania Jakuba.</p>
<p>Długość pobytu Izraelitów w Egipcie 2 Moj. 12:40 a Gal. 3:17</p>	<p>Uwagi Pawła nie mają na celu ujawnienia okresu czasu pomiędzy <i>1 Moj. 12</i> gdzie po raz pierwszy Abrahamowi została dana obietnica, a <i>2 Moj. 20</i>, gdzie zakon został dany Mojżeszowi. W stwierdzeniu Pawła chodzi o to, iż zakon, który został dany 430 lat po czasie trzech patriarchów, którym została dana obietnica, nie mógł w żaden sposób anulować lub wyprzedzić tych obietnic. Paweł po prostu wspomina znany okres pobytu w Egipcie, który stanowi przerwę, oddzielającą okres przymierza od okresu zakonu Mojżesza. Komentarz Pawła jest zatem zgodny historycznie i dokładny.</p>

*Charts of Christian Theology and Doctrine, H.Wayne House